

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในการพัฒนาประเทศไทย โดยการปฏิรูปในทุกองค์ประกอบที่เป็นกลไกขับเคลื่อนให้ประเทศเกิดการปรับเปลี่ยนและพัฒนาได้อย่างมั่นคงนั้น การปฏิรูปการศึกษาถือเป็นภารกิจหลักของรัฐบาลที่ได้ให้ความสำคัญ นับตั้งแต่กฎหมายสูงสุดของประเทศคือรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ที่กำหนดให้ “บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย” การศึกษาเป็นกระบวนการสร้างและสรรหาความรู้ของมนุษย์ เป็นปัจจัยหนึ่งที่เอื้อให้มนุษย์สามารถดำรงชีวิตอยู่ด้วยกันโดยสันติ เรียนรู้พัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น ก้าวทันโลกทันสถานการณ์ รู้จักสรรหาทางเลือกการตัดสินใจ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อองค์กร โดยเฉพาะในโลกยุคปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วที่เรียกว่า “โลกไร้พรมแดนและยุคข้อมูลข่าวสาร” การศึกษาสามารถเตรียมคนให้เผชิญกับยุคสมัยการเปลี่ยนแปลง ทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิทยาการ เทคโนโลยี และมีความสำคัญต่อการวางรากฐานการพัฒนาประเทศ เป็นหัวใจของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาศักยภาพของคน ให้มีความรู้ เพื่อเป็นอาวุธทางปัญญาในการนำไปพัฒนาตนเอง พัฒนาสังคมและพัฒนาชาติบ้านเมืองให้รุ่งเรือง ในโลกปัจจุบันมีความก้าวหน้ามากขึ้นและมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เป็นสังคมเศรษฐกิจใช้ฐานความรู้แข่งขันกันด้วยปัญญา มีความรู้เป็นฐานในการทำงาน การศึกษาจึงมีความสำคัญที่จะส่งเสริมประชากรของประเทศให้มีความรู้ สามารถปรับตัวได้ทันต่อสถานการณ์และการเปลี่ยนแปลง นอกจากนี้ยังช่วยสร้างโอกาส และความได้เปรียบทำให้เกิดนวัตกรรม สิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ ที่ทันสมัย สามารถนำมาซึ่งศักยภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติของประเทศไทยตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) จนถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 ฉบับปัจจุบัน (พ.ศ. 2550-2554) ได้มุ่งเน้นความสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งถือว่าเป็นทรัพยากรหลักที่สำคัญในการพัฒนา และเป็นรากฐานที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการอยู่ร่วมกันของคนในสังคม

การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นภารกิจหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษาที่จะต้องจัดและส่งเสริมให้ดำเนินงานเป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542

แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 ที่ระบุว่า “ให้กระทรวงศึกษาธิการกระจายอำนาจการบริหาร และการจัดการศึกษาทั้งด้านวิชาการ งบประมาณ การบริหารงานบุคคล และการบริหารงานทั่วไป ไปยังเขตพื้นที่การศึกษาโดยตรง” โรงเรียนเป็นหน่วยงานไปสู่การปฏิบัติ

โรงเรียนจึงเป็นหน่วยงานที่มีความสำคัญในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนานักเรียนในด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ให้สามารถพึ่งตนเองได้ อยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุขและสร้างสรรค์ มีความรู้ มีคุณธรรมได้ตามเกณฑ์มาตรฐานตามระบบประกันคุณภาพการศึกษา การบริหารและการจัดการศึกษาของโรงเรียน ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกลุ่มบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการศึกษา ได้แก่ ผู้แทนผู้ปกครอง ผู้แทนครู ผู้แทนศิษย์เก่า ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้แทนชุมชนและผู้ทรงคุณวุฒิ เป็นคณะกรรมการสถานศึกษาเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย แผน ทิศทางในการจัดการศึกษาในโรงเรียนของท้องถิ่น

ในการบริหารภายในโรงเรียนนั้น ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องมากที่สุดก็คือผู้บริหาร โรงเรียน และคณะครูในโรงเรียน จากนโยบายการกระจายอำนาจ ผู้บริหารโรงเรียนมีอำนาจเด็ดขาดในการบริหารครู นักเรียนตามกฎระเบียบต่าง ๆ ที่มีอยู่ในโรงเรียน การใช้อำนาจของผู้บริหารจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ทร สุนทรบุษ (2551, หน้า 128-129) กล่าวว่า การดำเนินงานในสถานศึกษามีอำนาจเป็นที่ยอมรับ สามารถเป็นตัวแทนพฤติกรรมของครูและนักเรียน ซึ่งอำนาจดังกล่าว ได้แก่ อำนาจที่เป็นทางการ (Formal Authority) ที่มีอยู่ในสถานศึกษา และอยู่กับตำแหน่งต่าง ๆ (Merton, 1957, p.195) ทั้งนี้เพราะเมื่อผู้บริหาร ครู และนักเรียนเข้ามาเป็นสมาชิกของโรงเรียนแล้ว จะต้องยอมรับกฎระเบียบต่าง ๆ ที่มีอยู่ในโรงเรียน

การจัดการศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาให้ได้คุณภาพ ครูต้องเป็นมืออาชีพ ทั้งในด้านความรู้ ทักษะ และมีอิสระทางวิชาชีพ จึงสามารถที่จะวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ดำเนินกลยุทธ์ทางการจัดการเรียนรู้ และการประเมินผลในบริบทของสถานการณ์จัดการเรียนรู้ของตน โดยเฉพาะผู้ร่วมงานจะต้องทำงานในลักษณะของทีมวิชาชีพ โดยแบ่งปันความรับผิดชอบในการให้บริการการศึกษา รวมทั้งตอบสนองความต้องการของชุมชน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545, หน้า 76) สอดคล้องกับ ประยูร ตรีชัย (2544, หน้า 4) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมในการบริหารงานอาจเป็นปัจจัยที่ช่วยลดพฤติกรรม เกี่ยวกับครูความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงาน มีความเฉื่อยชา รอฟัง และทำตามคำสั่งเท่านั้น ไม่มีคุณภาพย่อมต้องอาศัยความร่วมมือจากครู เพราะครูเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานภายในโรงเรียนในทุกเรื่อง การเปิดโอกาสให้ครูมีส่วนร่วมในการดำเนินงานทุกเรื่องในโรงเรียน ย่อมส่งผลให้ครูมีความพึงพอใจและผูกพันกับงาน มีขวัญและกำลังใจ เกิดความ

กระตือรือร้นในการปฏิบัติงาน มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานและเกิดการยอมรับในการบริหารงานและดำเนินงานอย่างแท้จริง

ครูเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและเป็นผู้ใกล้ชิดกับตัวนักเรียน เป็นผู้รู้สภาพ การเรียน ความประพฤติคน สภาพความเป็นอยู่ครอบครัวของนักเรียน ครูมิได้มีหน้าที่เพียงสอนวิชาการ แต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้นแต่ยังติดตามโดยการเยี่ยมบ้านนักเรียนเป็นรายบุคคล ได้สัมผัสกับสภาพแวดล้อมในครอบครัวของนักเรียน สัมผัสกับความเป็นอยู่ของผู้ปกครอง ด้วยเหตุที่ครูรู้กว้าง รู้ลึก เกี่ยวกับประวัติของนักเรียนแต่ละคน ครูจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการศึกษา จากการที่ผู้วิจัยซึ่งเป็นครูได้เข้าประชุมในหลายๆ ที่และหลายๆ ครั้งและจากการบอกเล่าของเพื่อนครูที่อยู่ต่างโรงเรียนกัน พบว่าผู้บริหาร โรงเรียนในอำเภอพานทองส่วนมากยังใช้อำนาจการบริหารดำเนินงาน เป็น ไปตามแบบราชการ ยึดถือกฎระเบียบทำงานตามที่ได้รับมอบหมายเป็นสำคัญ ไม่ได้ทำงานตามระดับความสำคัญของงานยังขาดการให้ครูมีส่วนร่วม หรือเปิดโอกาสให้ครูมีส่วนร่วม แต่ขั้นตอนสุดท้ายผู้บริหารจะสรุปเอง...ว่าความเห็นของแต่ละคนดีทั้งหมด แต่ผู้บริหารคิดว่า...อย่างนี้จะเป็นดีที่สุดและขอให้ทุกคนปฏิบัติตามนี้ สอดคล้องกับรายงานการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

กระทรวงศึกษาธิการ (พ.ศ. 2544, หน้า 234) ระบุถึงปัญหาของการบริหารการศึกษาในภาพรวมของกระทรวงศึกษาธิการว่าขาดการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่อการจัดการศึกษา ด้วยรูปแบบที่รวมศูนย์อำนาจ ทำให้เกิดระบบความยึดเหนี่ยวในองค์กร ยากที่จะเปิดโอกาสให้ประชาชนกลุ่มต่างๆ ในท้องถิ่นมีส่วนร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมส่งเสริม การดำเนินงานทั้งในด้านกำหนดนโยบายและการจัดการศึกษาในการกำหนดหลักสูตร กำหนดแบบเรียน และในการจัดการเรียนการสอน ทำให้การจัดการศึกษาไม่สอดคล้องกับสภาพความต้องการของประชาชน

นอกจากนี้จากผลการวิจัยของ อุทัย บุญประเสริฐ (2542) พบว่าปัญหาสำคัญของการบริหารการศึกษาในภาพรวม กระทรวงศึกษาธิการประการหนึ่ง คือ ขาดการมีส่วนร่วมของประชาชน ขาดความเชื่อมโยงกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานอื่นๆ ผู้บริหารโรงเรียนจึงต้องมีความตระหนักกับการให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมโดยเฉพาะควรเริ่มต้นการมีส่วนร่วมภายในโรงเรียนก่อน เมื่อดีแล้วจึงค่อยขยายเพิ่มการมีส่วนร่วมภายนอกโรงเรียน ดังใน พระบรมราชโองการที่พระราชทานแก่คณะกรรมการบริหารมูลนิธิช่วยนักเรียนที่ขาดแคลนในพระบรมราชูปถัมภ์ เมื่อวันที่ 20 กันยายน พ.ศ.2512 และพระราชดำรัส แก่สมาชิกสโมสโรลออนส์แห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ 5 มกราคม พ.ศ.2513 มีความตามลำดับดังนี้ (ชัยฤกษ์ วงเจริญ, 2545, หน้า 1-2)

“...การให้การศึกษาแก่คนนี้ เป็นเรื่องของคนทุกคนไม่ใช่ของบุคคลหนึ่งบุคคลใด โดยเฉพาะต้องร่วมมือกันหลายฝ่าย ระหว่างผู้ที่มีความรู้ ผู้ที่มีเจตนาดีต่อสังคม และผู้มีทุนทรัพย์ ...” การมีส่วนร่วมขององค์กรต่าง ๆ รวมทั้งองค์กรเอกชนทำให้การบริหารง่ายขึ้น เพราะการร่วมคิด ร่วมแรง ร่วมใจ และร่วมทุน ทำให้เกิดปัจจัย คือ มีคน มีเงิน มีวัสดุอุปกรณ์ และการจัดการ สอดคล้องกับแนวคิดของ ฮอย และ มิสเกล (Hoy & Miskel, 1991, pp.326-328) ได้สรุปผล การศึกษาสอดคล้องกันว่า องค์กรที่มีประสิทธิผลนั้นจะต้องมาจากการมีส่วนร่วมของสมาชิกทุกคนในองค์กรทั้งในด้านโรงเรียน ผู้บริหาร ความสามารถในการดำเนินกิจกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญ เพราะความสำเร็จของการบริหารงานในภาครัฐและเอกชนมิได้ขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถของผู้เท่านั้น แต่ยังต้องอาศัยความรู้ความชำนาญความร่วมมือจากผู้ตามประกอบด้วย ฉะนั้นการมีส่วนร่วมในการดำเนินงานของผู้ตามจึงเป็นเรื่องที่สำคัญ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2533, หน้า 62) และข้อมูลจากการรายงานการติดตาม ประเมินผลการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ด้านการพัฒนาหลักสูตร การจัดการกระบวนการเรียนรู้ การวัดประเมินผล การพัฒนาสื่อ นวัตกรรมเทคโนโลยีและแหล่งการเรียนรู้ การพัฒนาการวิจัยและการนิเทศภายในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 พบว่า ครูยังขาดความรู้และความเข้าใจในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา การจัดการกระบวนการเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผล ขาดประสบการณ์การวิจัยเพื่อพัฒนาการศึกษา ขาดการมีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาเท่าที่ควร ขาดสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัย การนิเทศไม่ต่อเนื่องและทั่วถึง รวมทั้งชุมชน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ยังขาดความเข้าใจและขาดการมีส่วนร่วมในการบริหารงานในสถานศึกษา (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2, 2548)

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการมีส่วนร่วมการดำเนินงานของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 เพื่อให้ได้ข้อสนเทศที่เป็นประโยชน์ สำหรับผู้บริหารสถานศึกษา ครู และผู้ที่เกี่ยวข้อง นำมาใช้วางแผนและกำหนดนโยบาย เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการมีส่วนร่วมของครูในการดำเนินงาน ไปเป็นแนวทางการพัฒนาโรงเรียน ให้บรรลุวัตถุประสงค์ ลดความขัดแย้ง และเป็นข้อมูลเพื่อแก้ปัญหาการมีส่วนร่วมการบริหารงานของครู ในโรงเรียนของอำเภอพานทอง ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมการบริหารงานของครูในโรงเรียนอำเภอพานทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2

2. เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมการบริหารงานของครูในโรงเรียนอำเภอพานทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 จำแนกตามขนาดโรงเรียนและวิทยฐานะ

ความสำคัญของการวิจัย

1. เป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหารโรงเรียนและเป็นแนวทางในการปรับปรุงวิธีการเพื่อให้การบริหารมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2. เป็นข้อมูลสำหรับบุคลากรของโรงเรียนใช้พัฒนาการมีส่วนร่วมการปฏิบัติงานในหน้าที่ของตนได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

คำถามในการวิจัย

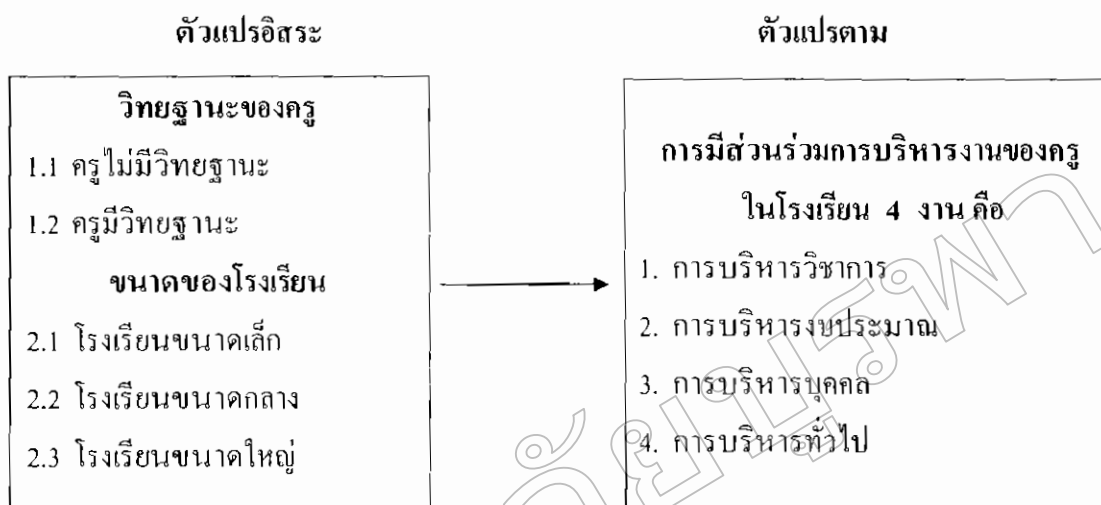
1. การมีส่วนร่วมการบริหารงานของครูในโรงเรียนอำเภอพานทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 อยู่ในระดับใด
2. การมีส่วนร่วมการบริหารงานของครูในโรงเรียนอำเภอพานทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 จำแนกตามวิทยฐานะและขนาดโรงเรียนแตกต่างกันหรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

1. การมีส่วนร่วมการบริหารงานของครูในโรงเรียนอำเภอพานทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 จำแนกตามวิทยฐานะ แตกต่างกัน
2. การมีส่วนร่วมการบริหารงานของครูในโรงเรียนอำเภอพานทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 จำแนกตามขนาดของโรงเรียน แตกต่างกัน

กรอบแนวคิดเห็นในการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการมีส่วนร่วมการบริหารงานของครูในโรงเรียนอำเภอพานทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 ในภาระกิจงาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546, หน้า 32) ประกอบด้วย การบริหารวิชาการ การบริหารงบประมาณ การบริหารงานบุคคล และการบริหารทั่วไป

ภาพที่ 1 กรอบความคิดในการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาการมีส่วนร่วมการบริหารงานของครูในโรงเรียนการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น ของอำเภอพานทอง (ภาครัฐ) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 การศึกษาในสถานศึกษา 4 งาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546, หน้า 32) ประกอบด้วยการบริหารวิชาการ การบริหารงบประมาณ การบริหารงานบุคคล และการบริหารทั่วไป

1. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1.1 ตัวแปรอิสระ

1.1.1 วิทยฐานะครู

1.1.1.1 ครูไม่มีวิทยฐานะ

1.1.1.2 ครูมีวิทยฐานะ

1.1.2 ขนาดของโรงเรียน

1.1.2.1 โรงเรียนขนาดเล็ก

1.1.2.2 โรงเรียนขนาดกลาง

1.1.2.3 โรงเรียนขนาดใหญ่

1.2 ตัวแปรตามคือการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน

1.2.1 งานวิชาการ

1.2.2 งานงบประมาณ

1.2.3 งานบุคคล

1.2.4 งานบริหารทั่วไป

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูผู้สอนในโรงเรียนของอำเภอพานทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 จำนวน 340 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูผู้สอน ในโรงเรียนของอำเภอพานทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 จำนวน 181 คน

ข้อจำกัดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาและเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมการบริหารงานของครูในโรงเรียนการศึกษาขั้นพื้นฐานภาครัฐของอำเภอพานทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การมีส่วนร่วมในการบริหารงานของครูในโรงเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่เปิดโอกาสให้ครูได้มีส่วนร่วมในการบริหารงานในโรงเรียน โดยให้ข้อมูล ข่าวสาร ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ และทางเลือกในการตัดสินใจปฏิบัติงาน 4 งาน ดังนี้

1.1 การบริหารวิชาการ หมายถึง การวางแผนและกำหนดวิธีการดำเนินงานวิชาการ การจัดการด้านหลักสูตรหลัก และหลักสูตรท้องถิ่น การจัดการเรียนการสอน การจัดการด้านวัสดุและสื่อการเรียนการสอน การจัดการตารางเรียนการสอน การพัฒนากระบวนการเรียนการสอน การดำเนินงานนิเทศภายใน และการวัดผลประเมินผลการเรียน

1.2 การบริหารงบประมาณ หมายถึง การวางแผนงานและการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับระเบียบการเงิน พัสดุ ครุภัณฑ์ งานทะเบียนสถิติ งานสารบรรณ งานบัญชี การจัดซื้อจัดจ้าง การวางแผนใช้เงินงบประมาณ การจัดสรรงบประมาณดำเนินงานโครงการต่าง ๆ การประเมินผล การบริหารงานธุรการ การเงินและพัสดุ

1.3 การบริหารงานบุคคล หมายถึง งานที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนเกี่ยวกับบุคคล ได้แก่ การวางแผนกำลังคน การใช้กำลังคนและการพัฒนาบุคคล ส่งเสริมความก้าวหน้าของบุคลากร การมอบหมายงานที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของบุคลากร การจัดสวัสดิการ การรักษาวินัยของบุคลากร การแก้ปัญหาข้อขัดแย้งของบุคลากร และการประเมินผลงานของบุคลากร

1.4 การบริหารทั่วไป หมายถึง การสนับสนุนการดำเนินงานของโรงเรียน งานธุรการ งานอาคารสถานที่ งานความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน การจัดระบบบริหารองค์กร การประชาสัมพันธ์ สนับสนุน และการอำนวยความสะดวกต่างๆ ในการบริหารการศึกษา การประชาสัมพันธ์เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและผลงานของสถานศึกษาต่อสาธารณชน

2. ครู หมายถึง บุคลากรทำหน้าที่หลักทางด้านการเรียนการสอนในโรงเรียนของรัฐบาล อำเภอพานทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 ปีการศึกษา 2550

2.1 ครูไม่มีวิทยฐานะ หมายความว่า ครูที่ยังไม่ผ่านการประเมินตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ค.ศ. กำหนดตำแหน่งหรือดำรงที่มีวิทยฐานะ และไม่ได้รับเงินวิทยฐานะปีการศึกษา 2550

2.2 ครูมีวิทยฐานะ หมายความว่า ครูที่ได้ผ่านการประเมินตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ค.ศ. กำหนดตำแหน่งหรือดำรงวิทยฐานะ และได้รับเงินวิทยฐานะแล้วตั้งแต่ปีการศึกษา 2550

3. ขนาดโรงเรียน หมายถึง การแบ่งกลุ่มโรงเรียนออกตามจำนวนนักเรียนที่ศึกษาอยู่ตามที่สำนักงานคณะกรรมการขั้นพื้นฐานกำหนดไว้ ในการศึกษาครั้งนี้ได้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

3.1 โรงเรียนขนาดเล็ก หมายถึง มีจำนวนนักเรียนต่ำกว่า 120 คน

3.2 โรงเรียนขนาดกลาง หมายถึง มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 121- 300 คน

3.3 โรงเรียนขนาดใหญ่ หมายถึง มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 301 คนขึ้นไป